

Жул Верн
ДЕЦАТА НА КАПИТАН ГРАНТ

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

46

Жул Верн

ДЕЦАТА
НА
КАПИТАН
ГРАНТ

Превод от френски
Жечо Обов

trud

СОФИЯ, 2008

Jules Verne
Les Enfants du capitaine Grant

© Жечо Обов, превод, 2008 г.

© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2008 г.

© Явора Паунова, корица, 2008 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-827-2

Първа част

ГЛАВА I

Рибата Везни

На 26 юли 1864 година при силен североизточен вятър една великолепна яхта се носеше с пълна пара по вълните на Северния канал. На задната мачта се веше английският флаг, а на върха на предната мачта върху син щандарт под херцогска корона бяха извезани със сърма инициалите *Е. Г.* Яхтата се наричаше „Дънкан“ и принадлежеше на лорд Гленарван, един от шестнайсетте шотландски перове, които заседават в Горната камара, и най-видния член на така известния в цялото Обединено кралство „Кралски яхтклуб на Темза“.

Лорд Едуард Гленарван беше на борда на яхтата с младата си жена – лейди Елена, и един свой братовчед – майор Макнабс.

„Дънкан“ се прибираще в Глазгоу от пробно плаване на няколко мили извън Клайдския залив. На хоризонта вече се очертаваше остров Арън, когато морякът на вахта съобщи, че в дирята на яхтата играе огромна риба. Капитанът Джон Мангълс нареди веднага да уведомят за това лорд Едуард. Лордът се качи заедно с майор Макнабс на капитанския мостик и запита капитана, какво мисли за това животно.

– Мисля, ваша светлост – отговори Джон Мангълс, – че това е една доста голяма акула.

– Акула тук! – възкликна лорд Гленарван.

– Няма нищо чудно – продължи капитанът. – Тази риба принадлежи към един вид акули, които се сре-

щат във всички морета и на всякаква ширина – рибата везни*. Струва ми се, че тя е точно от рода на тия проклетници. Ако ваша светлост е съгласен и ако на лейди Гленарван би направило удоволствие да присъства на един интересен лов, скоро ще узнаем истината.

– Какво ще кажете, Макнабс? – запита лорд Гленарван майора. – Мислите ли, че заслужава да опитаме?

– Както намерите за добре – отговори спокойно майорът.

– Впрочем – продължи Джон Мангълс – тия страшни хищници не се изстребват достатъчно. Трябва да използваме случая. Така ще имаме не само интересно зрелище, но и ще извършим добро дело.

– Почвайте, Джон! – каза лорд Гленарван.

След това той изпрати да предупредят лейди Елена, която дойде при него на капитанския мостик твърде заинтригувана от този необикновен лов.

Морето беше великолепно. По повърхността на водата лесно се следяха бързите движения на акулата, която ту се гмуркаше, ту отново изплуваше с учудваща стремителност. Джон Мангълс даде своите нареждания. Моряците хвърлиха през перилата на десния борд здраво въже с кука, на която надянаха дебело парче сланина. Колкото повече акулата се приближаваше, толкова повече се очертаваха нейните големи изпъкнали очи, разпалени от жажда за плячка, а като се обърнеше по гръб, зеещите ѝ челюсти откриваха четири реда зъби. Главата ѝ беше широка и наподобяваше двоен чук, набучен на дръжка.

Пътниците и моряците на „Дънкан“ следяха с напрегнато внимание движенията на акулата. Скоро животното дойде близо до въдицата, извърна се по гръб,

* Английските моряци наричат тази акула риба везни, защото главата ѝ прилича на везни или на двоен чук. По същите причини тази риба е позната и като риба чук – бел. прев.

за да я захапне по-добре, и огромната кука изчезна в широкото му гърло. Акулата се дръпна, като разтърси силно въжето, и сама се „хвана“ на въдицата. Моряците започнаха да я издигат с помощта на макара, прикрепена на напречника на главната мачта.

Ловът бе завършен. Чудовището не представляваше вече никаква опасност. Мъстта на моряците бе задоволена, но не и тяхното любопитство. И наистина на корабите има обичай да се проверява внимателно стомахът на всяка уловена акула. Моряците познават необикновената им лакомия, винаги очакват някоя изненада и тяхното очакване понякога се оправдава.

Лейди Гленарван не пожела да присъства на това отблъскващо „изследване“ и влезе в каютата.

Скоро огромната риба бе чисто и просто изкорме-на със секира. Куката бе стигнала до стомаха, който беше съвсем празен. Очевидно животното бе гладувало дълго време. Разочаровани, моряците се готвеха да хвърлят късовете в морето, когато вниманието на боцмана бе привлечено от един груб предмет, здраво загnezден в една от гънките на стомаха.

– Какво е пък това? – се провикна той.

– Това – обади се един моряк, – е парче скала, което животното е погълнало, за да си засили организма.

– Ами – поде друг, – това са чисто и просто скачени гюлета*, които тази лакомница е налпала и не е успяла още да смели.

– Я мълчете вие там – отвърна Том Остин, помощник-капитанът на яхтата, – не виждате ли, че това животно е било закоравял пияница и за да не изгуби нищо, е изпил не само виното, но е глътнал и бутилката?

*Двойни гюлета, скачени с лост или верига, които са се употребявали като артилерийски снаряди в епохата на ветроходния флот – бел. прев.

– Какво? – извика лорд Гленарван. – Бутилка ли има в стомаха на акулата?

– Истинска бутилка – отговори боцманът, – но личи, че не идва направо от избата.

– Извадете я внимателно, Том – каза лорд Едуард. – Намерените в морето бутилки често съдържат ценни документи.

– Допускате ли? – запита майор Макнабс.

– Допускам поне, че това може да се случи.

– О, и аз не казвам противното – отвърна майорът, – възможно е да крие някоя тайна.

– Тъкмо това ще проверим – каза Гленарван. – Е, Том?

– Ето – отговори помощник-капитанът, като показа нещо безформено, което той не без усилия бе извадил от стомаха на акулата.

– Добре – каза Гленарван, – наредете да измият тази нечистотия и да я донесат в каюткомпанията.

Том изпълни нареждането и бутилката бе сложена върху четвъртитата маса на каюткомпанията, около която насядаха лорд Гленарван, майор Макнабс, капитанът Джон Мангълс и лейди Елена, която, като всяка жена, бе и любопитна.

В открито море всичко става събитие. За миг настъпи мълчание. Всеки се мъчеше да отгатне какво съдържа тая крехка находка. Криеше ли тя тайната на някое бедствие, или само незначително писмо, доверено на вълните от отегчен от безделие мореплавател?

Трябваше да се види кое е вярното и без да чака повече, Гленарван започна да я изследва. Той взе, разбира се, всички необходими за случая предпазни мерки. Човек би казал, че е криминален следовател, който проучва подробностите на някой сериозен случай. Гленарван имаше право, защото и най-незначителните на пръв поглед улики често могат да насочат към някое важно разкритие.

Преди да отворят бутилката, внимателно я огледаха отвън. Гърлото ѝ беше тясно, дълго, а на надебеле-